

(μία καθεπτριζόμενη νεανία) και η Μητέρα ἀνακουφίζουν εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀναγνωρίσωμεν τὴν ἀληθινὴν Φύλακα.

Ὁ κ. Βολωνάκης δὲν ἐκθέτει τίποτε τοῦ ἐκθέτου ἕνα μικρὸν πίννακα, ἐξ ἐκείνων οὗς βλέπομεν συνήθως εἰς τὰ κορνιζωπώλαια.

Ὁ συμβολισμὸς καὶ ἡ ἰδιορρυθμία ἐν τῇ συλλήψει τοῦ θεματοῦς ἀντιπροσωπεύονται ὑπὸ τοῦ κ. Ἀριστέως. Οἱ «Ἡρώτες» τοῦ περιεργότατου ἰδίως ὁ θάνατος μὲ . . . φράκτο καὶ ψηλὸ καπέλλο. Ἀλλ' ὅλα τὰ λησμονεῖται πρὸ τῆς κεφαλῆς τῆς γραίας ἥτις εἶνε φυσικωτάτη. Ἐκθέτει καὶ γνωστὰ πινὰ σχεδιογραφήματα καὶ μίαν γύφτισσαν, ἥτις ἀπῆται ἴσως ἀμικρότερον περιβάλλον, ἐν ᾗ ὅμως ἀναφαίνεται ὁ μὴ συμβολιστὴς. Ὑπερτερὰ ὅλων ἡ συμφωνία Βετόβεν, ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ ἐξαιρετῶτο περισσότερο ἂν ἐξετίθετο ἐν Εὐρώπῃ. Εἶναι ἰσχυρότατον τὴν ἔμπνευσιν καὶ λεπτότατον εἰς τὴν ἐκτέλεισιν.

Εἰς τὴν ὑδατογραφίαν ἰσόπαλος μαχητὴς μετὰ τοῦ κ. Μποκατσιόμπε ἀναδεικνύεται ὁ κ. Γαλλινάς. Τὸ ποίμνιον τοῦ πολὺ καλόν, ἡ Ἀνιξίς, δηλοῦν τὸ Μπ σιέτο τῆς Κερκυραϊκῆς Σπινάδας ἀνεπιτυχῆς, ἀρίστη ὅμως ἡ ἀποψὶς τοῦ Castelo Santo Angelo τῆς Ρώμης.

Διὰ τοὺς δύο color stes Φωκῶν καὶ Χατζόπουλον, τοὺς ἐραστάς τῶν Ἑλληνικῶν τοπίων, ἀλλ' ὅχι καὶ μύστας αὐτῶν, δὲν ἔχουμεν νὰ γράψωμεν τίποτε περισσώτερον τῶν ὧσων ἐγράψαμεν ἄλλοτε. Ὁ τυφλωτικὸς χρωματισμὸς τοῦ πρασίνου καὶ τοῦ κίτρινου καὶ ἡ ἀνάμειξις αὐτῶν δὲν ἀποδίδει τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀρμονίαν τῆς ἑλλ. φύσεως· κανὲν ἔργον τῶν δὲν δύναται νὰ ἐκπροσωπήσῃ τεχνικῶς τῆς πατρίδος μᾶς τὰς ἀνθηρὰς ἀπόψεις.

Ἀριστὰ ἐπιτυχῆς ἡ προσωπογραφία τοῦ κ. Κοντοπούλου, ἡ παριστώσα τὸν κ. Βέριγκερ.

Ὁ Ἀθανασιάδης τῆς «Σφύρας» διὰ πρώτην φοράν παρουσιάζεται εἰς ἐκθεσιν καὶ ἀποδεικνύει πόσον ἡδέικαι αὐτὸν ἄλλοτε μὴ ἐκθέτων. Αἱ γελοιογραφίαι του, σπαρταριστὰ ἀπὸ ζωὴν καὶ κωμικότητα. Καὶ αἱ εἰς εἶναι χαρακτηριστικώταται, ἰδίως ἡ τῆς Περθερᾶς, τοῦ Ἀνατολίτου καὶ τῆς κομψευμένης, ἥτις ἐν τῷ καταλόγῳ παραδόξως ἡλλαξέ. . . . φύλον!

Παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήσω Λύτραν τὸν Β'. Ὁ πατήρ μετέδωκεν εἰς τὸν υἱὸν τὸν σπινθῆρα τῆς τέχνης. Μία κεφαλὴ φεσοφοροῦντος νεανίου εἶναι καὶ ὡς σχέδιον καὶ ὡς χροῶν μία ἐπιτυχία, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι πρόκειται περὶ γήρευσιν ἀκρόμην μαθητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἐκθέτουν καὶ ἄλλοι ἔργα, μὴ αἰρόμενα ὅμως ὑπὲρ τὸ μέτριον.

Τέσσαρες ἄλλοδαποὶ ζωγράφοι ἀπέστειλαν ἔργα τῶν. Κορυφαῖος αὐτῶν εἶναι ὁ Uhl, Γερμανὸς, ὅστις μὲ τὴν Ἀγίαν νύκτα μᾶς δίδει ἕνα πίννακα φωτοσκιᾶσεως ἔξοχον. Καὶ ὁ ὁμοεθνής του Eisenhut μὲ τὸν «Πρίγκηπα Εὐγένιον» κατὰ τῶν Τούρκων» δίδει τὴν μόνον ἐν τῇ ἐκθέσει στρατιωτικὴν εἰκόνα, ἀξιόθαύμαστον. Ὁ Αὐστριακὸς Carzolini μᾶς μεταφέρει εἰς τὴν πατρίδα του καὶ μᾶς κάμνῃ ν' ἀναπνεύσωμεν τὸν ἀέρα χιονοσκεποῦς βουνοῦ. Καὶ ὁ χεῖμαρρος τοῦ

Τάου πολὺ καλῶς, ὅχι ὅμως καὶ ἡ ἀγροτικὴ αὐλὴ του. Ἰδοὺ καὶ εἰς Τούρκους γινώσκουσιν ἐν τῇ διεθνoῦς ἐκθέσει τοῦ Ζαππείου, ὁ Σερκετ βέης· ἀλλ' ἐνῶ ἐκεῖ εἶχεν ἐκθέσῃ ὅρακα ἔργα, ἐδῶ μᾶς ἐφίλο-δωρησε φιλελληνικώτατα (!) μὲ δύο ἀσυγκριτὰς ἀπόψεις τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς . . . Ἀγίας Σοφίας.

Ἡ γλυπτικὴ πτωχοτάτη. (Ὅσα ὡς διήλυσμος τῆς αἰουμένης δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ. Ἐνας πωλητὴς πάσχων ἀπὸ πονόλαιμον ἐμπροσθεν μιᾶς θερμάστρας, μία προτομὴ ἥμισυ «λαμπρά» καὶ ἥμισυ ποιητικὴ, καὶ τέσσαρα ἀγαλμάτια ὀρειχάλκινα ξένων καλλιτεχνῶν ἀντίγραφα ἴσως. . . Ἰδοὺ ὁ ἀπολογισμὸς.

Ἐπάρχει καὶ ἐν ξυλογλυπτικῶν ἔργον, μία κεφαλὴ τοῦ Χριστοῦ πάσχοντος, ἔργον τοῦ ξυλουργοῦ κ. Γρυπάρη. Ἔχει ἡ μορφή πολὺ τὸ παιδικόν, ἡ πρὸς τ' ἄνω δὲ τῶν ὀφρύων ἀνάτασις ὑπερβολικὴ, γενομένη διὰ νὰ διέξῃ ἴσως τὸ ἄλγος, ὅπερ ὅμως ἐκονίζεται ἐπαρκέστερον διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ στόματος. Ὡς ἔργασίαν, εἶναι ἀξία λόγου.

Γνωρίζω ὅτι ἡ εἰληκρινὴς καὶ ἀνευ ὀπισθοδουλίης κρίσις ἀποδίδει παρ' ἡμῖν πικρά. Γνωρίζω ὅτι εἰς τὸν τόπον μᾶς ὁ ἀλληλοθρυμματισμὸς εἶναι φυτόν ἀναπτυχθὲν θαυμασίως, ἀλλὰ ἡ εὐσυνειδησία δὲν πρέπει νὰ ποδοπατίζεται. Ἔχω ὅλους φίλους τοὺς καλλιτέχνας, ἀλλὰ ἔχω συγχρόνως ἐν ἐλάττωμα· νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ τὴν προτιμῶ ἀπὸ τοὺς φίλους. Αὐτὸ μού ἐκόστισε ἕως τῶρα εὐτυχῶς μένον τὴν ἀπώλειαν δύο τριῶν. . . . χαίρει-τισμῶν ἐκ μέρους καλλιτεχνῶν.

ΚΑΠΟΙΟΣ

★ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΕ ΚΡΥΦΟΝ ΗΧΟ ★

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΔΑΚΡΥ

Τώρα, ποῦ ἡ ἄγρια μύρα τὰ ξερόφυλλα
τὰ ἔσθρε στοῦ δρόμου ἐκεῖ τὴν ἄκρη,
ἀφ' τὴν ψυχὴν ἀνέβηκε στὰ μύτια μου
ἀπόκριφο ἕνα δάκρυ.

Προὶ θανάτου ἐμῆλκε στὴν ψυχὴ μου
κι' ἀργοπεθαίνει ἡ ὕστερη χαρὰ μου,
τοῦ φθινοπώρου ἡ παγερὴ γαλήνη
ὅαν σάβανον ἀπλώθη στὴν κορδιά μου.

Εἶναι τὰ ξεροκλάδια δίχως φύλλα
κ' οἱ πόθοι μου χωρὶς ἐλπίδες εἶναι
γιατὶ νᾶνθίσης μέσα στὴν ψυχὴ μου,
ἀφοῦ ἔμελλε νὰ μαραθῇς, οὐράνιε κρῖνε ;

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ